

ΦΑΡΙΝΤ ΟΥΝΤΙΝ ΑΤΤΑΡ ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΩΝ ΠΟΥΛΙΩΝ

Ο ερωδιός μπήκε μέσα γεμάτος βιασύνη και αμέσως άρχισε να μιλάει για τον εαυτό του. «Τ' όμορφο σπίτι μου είναι κοντά στη θάλασσα, ανάμεσα στις λίμνες, όπου κανένας δεν ακούει το τραγούδι μου. Εγώ δεν προσβάλλω ποτέ κανέναν και έτσι δεν παραπονιέται κανείς για μένα. Με θλίψη και μελαγχολία, στέκομαι σκεπτικός κοντά στην αλμυρή θάλασσα και η καρδιά μου είναι γεμάτη με τη λαχτάρα του νερού, γιατί χωρίς το νερό τι θα γινόμουν εγώ; Αλλά επειδή δεν είμαι απ' αυτούς που κατοικούν μέσα στη θάλασσα, είναι πολύ πιθανό να πεθάνω στην ακτή της, με τα χείλη μου διψασμένα. Μόλο που τα νερά βράζουν και τα κύματα σπάζουν στα πόδια μου, εγώ δε μπορώ να καταπιώ ούτε μια σταγόνα· όμως, αν ο ωκεανός έχανε λίγο από το νερό του, η καρδιά μου θα καιγόταν από ταραχή. Για ένα πλάσμα σαν εμένα, το πάθος για τη θάλασσα είναι αρκετό. Δεν έχω τη δύναμη ν' αναζητήσω τον Σίμουργκ, γι' αυτό ζητάω να με συγχωρήσετε. Πως θα μπορούσε κάποιος σαν εμένα, που αναζητά μονάχα μια σταγόνα νερό, να φτάσει ποτέ στην ένωση με τον Σίμουργκ;».

ΦΩΤ.: Γ. ΜΠΑΡΙΤΑΚΗΣ